

*Marthei, lui Nell și lui Stephen,
primii cititori ai Ulecheatului Loșu*

Unu

Era o seară ca oricare alta, dar fiecare clipă avea să conteze; fiecare clipă avea să devină vitală.

– *Tombeloanele Wimbley*, se tânguia Minnie din partea sa de cameră. Citește-mi din *Tombeloanele Wimbley*!

- Imediat, spuse Fidge. Înainte trebuie să-ți bei lăpticul.
- Dal e fielbinte și-ale o pielită deasupla și e scâlbos.
- Bine, atunci, vin imediat.

Fidge își făcea bagajele. În mai puțin de treizeci și șase de ore, mama, surioara ei (de patru ani) și ea (care avea zece jumate) aveau să plece în ceea ce urma să fie cea mai grozavă vacanță din ultimii ani și voia să fie totul gata. Ar mai fi vrut și să încerce o metodă de-a îndesa cât mai multe lucruri în bagaj, pe

care o văzuse într-o emisiune despre alpiniști. Nu trebuia decât să rulezi fiecare haină cât puteai de strâns, apoi s-o prinzi cu un elastic, după care să pui cănații obținuți unul lângă celălalt, ca pe o legătură de vreascuri. Fidge voia să-ncerce să îndese tot în rucsacul minuscul în care-și punea pachețelul pentru școală. Pe de o parte, fiindcă îi plăceau provocările, dar, pe de alta, și fiindcă știa că mama sa avea să aibă (ca de obicei) tot soiul de bagaje și băgăjele, mai ales că Minnie nu pleca nicăieri fără o tonă de jucării, pe care apoi le scăpa pe jos din cinci în cinci secunde. Cineva trebuia să aibă ambele mâini libere pentru situațiile de urgență.

- Citește-mi din *Tombeloanele Wimbley*, te looog!

- Nu iar *Tomberoanele Wimbley*! Roag-o pe mama!

- Scuze, Fidge, nu pot, strigă mama lor din sufragerie. Trebuie să termin pălăria asta până mâine-dimineață, e pentru mama unei mirese și e foarte pretențioasă.

Fidge mormăi nemulțumită și se ridică.

Jumătatea de cameră a surioarei sale era teribil de dezordonată.

În timp ce Fidge își croia drum spre patul ei, se auzi un tipăt ascuțit.

- N-o călca pe Eleanor! strigă Minnie.

- Atunci n-o mai lăsa pe jos! spuse Fidge enervată.

Se aplecă s-o ridice pe Eleanor, o elefanțică mov cu fustiță roz, gene foarte lungi și roz și păr îndoiasă, tot roz.

- A adolmit, zise Minnie. Ulecheatul Loșu i-a obligat pe toți să mealgă la culcale mai devleme pentru că au fost neastâmpălați.

- Of!

Fidge lăsă privirea în jos și observă că toate animălușele de plus și păpușile fuseseră aliniate în siruri lungi, ca într-o cameră de internat. Până și căruciorul păpușilor zacea aruncat într-o parte, acoperit cu o păturică, iar lângă el, un autobuz argintiu cu roți roz avea o pernuță sub bara de protecție. Ca de obicei, singurul care se afla la Minnie în pat era Ulecheatul Loșu.

- OK, oftă Fidge așezându-se pe pat și trântind și elefanțica lângă ea. Ești sigură că vrei să-ți citesc din cartea asta? Cred că am citit-o de opt milioane de ori.

- Da.

- Ce zici dacă-ți citesc doar două pagini?

- Nu.

- Cinci pagini?

- Mami! Fidge e lea!

- *Te rog*, Fidge, citește-i toată cartea, nu e chiar atât de lungă, strigă mama lor, părând obosită.

Fidge se strâmbă, deschise *Tinutul tomberoanelor Wimbley* și începu să citească versurile înfiorător de cunoscute.

În Wimbley, astă știm deja,

Stau tomberoanele sadea.

Galbene, verzi, albastre, roz,

Gri, portocalii și mov!

Primul desen înfățișa niște locuitori voioși ai ținutului Wimbley.

Fiecare avea altă culoare, dar toti arătau ca niște pubele cu ochi mari și rotunzi, cu brațe și picioare scurte, și debordau de o veselie mai mult tălămbă. Fidge dădu pagina și continuă să citească plăcăsită, mormăind cât putea de repede.

*Galbenele sunt sfioase,
Cele verzi sunt curajoase,
Iară roz, mari amatoare
De-un surâs și-o-mbrătișare.
Gri sunt cele iuți la minte
Și-nțelepte, ia aminte!
Portocaliile-s poznașe,
N-ai văzut mai buclucașe.
De-s albastre, sunt voinice,
Și de-s mov, știu tot, se zice,
Ce-i trecut, ce-i viitor
Și prezentul tuturor.*

– Citește cum tlebuie, cu *intonatie!* îi comandă Minnie, care aproape că reușea să pronunțe litera „R“ dacă se străduia de-adesea, dar care se obișnuise ca oamenii să se topească auzind-o vorbind peitic, aşa că nu se mai obosea.

Fidge continuă să citească, de data asta cu un pic mai mult interes.

*Unde-s mulți, puterea crește
Și ținutul înflorește,
Robotesc de zor, vioaie,
Și împart chiar și-o potaie.*

- Nu-i „potaie“! tipă Minnie revoltată. E „PĂSTAIE“!
- Dacă tot știi atât de bine ce zice acolo, nu mai ai nevoie de mine să-ți citesc povestea, nu?
- Dal Ulecheatul Loșu vlea și el s-o audă.
- Nu, zău?!

Fidge se uită la Ulecheatul Loșu, care stătea lângă Minnie. Era foarte mare, din catifea grena, cu urechi uriașe și tari, brațe și picioare lungi și moi și ochișori negri. Era jucăria preferată a surioarei sale, pe care i-o luaseră de la un magazin caritabil în urmă cu doi ani și jumătate, la doar o săptămână după ce murise tatăl lor. Minnie îl zărise în vitrină, se duse la el într-un suflet și îl luase în brațe cât era el de mare, după care nu mai voise să-i dea drumul cu niciun chip. Din clipa aceea, devenise jucăria ei preferată, dar, poate fiindcă acea săptămână îngrozitoare încă îi stătea ca o piatră de moară pe inimă, lui Fidge nu-i plăcuse niciodată. Majoritatea jucăriilor de plus (din câte știa Fidge) erau fie zâmbitoare, fie triste, dar Ulecheatul Loșu avea o față încrezută, ca un premiant care știe că-i preferatul învățătoarei și nimeni nu se poate atinge de el. Evită să-l privească și dădu pagina la un desen cu niște tomberoane Wimbley care se scărpinau în creștet.

- Oaa, astă-i partea în care încearcă să găsească un cadou pentru regele din Wimbley, zise ea, prefăcându-se entuziasmată. Mă întreb oare ce idee o să le vină. O cină romantică la un restaurant pricopsit cu sushi? Sau poate un număr de înmatriculare personalizat?

- Citește-mi!
- Un weekend la băi?
- Te log, zise Minnie punându-și mânuța pe brațul lui Fidge. *Te log, citește din călticică.*

Și fiindcă Minnie (când nu se dădea mare, nu era enervantă, nu urla sau nu se văicărea) era chiar dulce, Fidge nu se mai prosti și îi citi toată povestea.

Pentru a opta milioana oară.

De-a lungul a douăzeci de pagini teribil de enervante, tomberoanele din Wimbley organizau un joc de-a v-ați ascunselea, pe post de surpriză pentru rege, plus un picnic festiv, apoi își cântau cântecelul infiorător de siropos în timp ce soarele apunea în spatele copacilor în formă de acadea din ținutul Wimbley.

Wimbley sunt aşa frumoase!

Roz, mov, verzi și gri, și-albastre,

Galbene, portocalii,

Generoase și zglobii!

Fidge dădu pagina și se uită la ultimul desen, în care o mulțime pestriță de tomberoane Wimbley stăteau pe un deal și priveau luna. La un moment dat, Minnie le făcuse mustață celor mov.

Minnie aproape că adormise. Fidge o înveli, puse cartea pe noptiera plină de troace, apoi o luă imediat de-acolo - printre toate chestiile înșirate pe noptieră se număra și o cutie mică de suc de portocale, care tocmai se răsturnase. Fidge ridică imediat cutia, apoi se uită după ceva cu care să șteargă repede sucul care se vărsase. Apoi îi atrase atenția Ulecheatul Loșu, cu mutra lui îngâmfată, enervantă, ca de obicei, și, fără să stea prea mult pe gânduri, îl și apucă de urechi și îl puse în băltoaca de suc. Efectul fu miraculos: Ulecheatul Loșu absorbi tot, aidoma unui burete. Balta de suc dispără imediat, fără să lase vreo urmă pe catifeaua grenă. Simțindu-se ușurată, dar și un pic vinovată, se uită la Minnie, să vadă dacă adormise, într-adevăr, apoi îl puse pe Ulecheatul Loșu pe calorifer și se întoarse la împachetat.

Vacanța lor avea să fie plină de activități în aer liber. Mama și Minnie aveau să se joace și să se bălăcească în piscina copiilor, iar Fidge urma să învețe să meargă cu canoea, să facă scufundări, să coboare în rapel, să se cățare, să navigheze și să se dea cu cartul. Își scoase un tricou mai vechi din sertar și începu să-l ruleze foarte, foarte strâns. Trebuia să lase suficient spațiu pentru labele de scufundări pe care mama ei îi promisese că i le va cumpăra.

Abia în după-amiaza zilei următoare se petrecu grozăvia.

Doi

Fidge semăna cu tatăl ei. În fotografiile vechi se vedea clar cine cu cine semăna: mama sa și Minnie aveau pielea albă, părul cărlionțat și fețele rotunde, în timp ce Fidge și tatăl ei aveau pielea măslinie, părul drept și fețele ascuțite. „Două gheme de lână și două mosoare de sfoară“, obișnuia să spună tatăl său despre ei patru. Era amuzant și prevăzător, genul de om care planifica totul, se uita peste hărți, făcea liste, testa echipamentul, avea rezerve, repară chestii, dădea balamalele cu ulei și citea instrucțiunile. „Sfoara le ține pe toate la un loc și în ordine“, spunea el. Când mama lor se hotărâse să-și numească fetele după personaje din mitologiile greacă și romană, el fusese de acord, câtă vreme se puteau prescurta. Așadar, Iphigenia devenise Fidge, iar Minerva – Minnie.

Tatăl ei era pompier și puternic ca un tanc – asta până când se-mbolnăvise.

Minnie nu prea și-l amintea, deși se prefăcea că și-l amintește. Dar Fidge avea opt ani când murise și nu și-l putea scoate din minte. Și, cum rămăsese singura sfoară din familie, se străduia să țină lucrurile în bună rânduială.

De aceea, cumpărăturile alături de mama ei și de Minnie erau cât se poate de enervante.

– O, ia te uită, zise mama lor, trecând pe lângă o tarabă cu fructe, apoi întorcându-se spre ele. N-ar fi fain să mâncăm niște căpșuni la ceai? Mai sunt puține și sunt la reducere.

– Dar trebuie să-i luăm sandale lui Minnie, spuse Fidge, și labă de scufundări pentru mine. Nu mai spun că încă n-ai terminat de făcut bagajele și *mâine* plecăm în vacanță.

– Căpșuuuuni! tipă Minnie.

– Serios acum, durează doar cinci minute, spuse mama ei, așezându-se la coadă.

Fidge își dădu ochii peste cap și se uită din nou peste listă:

pâine pentru sendvișuri

pieptăn pentru păduchi (să fie acolo)
sandale

labă pentru scufundări

Doar patru chestii în total, dar, cum mamei sale și lui Minnie nu le plăcea să se grăbească, cumpăraseră deja cel puțin nouă